

# Örökmozgó emberek

A II. kerület építési állandó bizottságának szívügye a köz érdeke

„Házat lehetne elmozdítani az állandó bizottsági tagokkal — így foglalják röviden össze a II. kerületi tanácsnál az építési és közlekedési állandó bizottság munkáját, a tagok lelkesedését. Örökmozgó emberek. Úgy ismerik kerületüket, mint a tenyerüket. A tanács tagok, a kerület lakói őket keresik fel leggyakrabban, s mondják el fájdalmaikat. Eppen ezért jól tudják, hol szorít a cipő, hol milyen sorrendben kell segíteni. Nem volt ez mindig így. Kezdetben az önállósággal baj volt. Ha valamire felkérte őket a végrehajtó bizottság, azt elintézték, megvizsgálták, de kezdeményezés nem született. Volt építési és közlekedési állandó bizottság, mert a tanács törvény így kívánta meg. A gyakorlatban azonban nem funkcionált.

## Gyors tempó

Látták és tudták ezt a tagok is és a végrehajtó bizottság is. Újjászervezték az állandó bizottságot. Tagjai valamennyien építési szakemberek lettek. Az elnök Iglói Ferenc vasúti főintéző. A titkár Solymosi Lajos, ő is építési szakember. Vass Tibor gépészmérnök, Kopasz Károly szobafestő, Hegedűs Gyula kőműves. Az újszülött — az újjászervezett állandó bizottság — rohamosan fejlődött. Kis segítséggel megtette az első lépést, s azután egy-kettőre járt. Jelenleg már futni is tud.

Az építési és közlekedési állandó bizottság tagjainak a több éves tapasztalat gyors tempót diktált. Látták, hogy a költségvetésben szereplő összeget, a közfejlesztésre beérkező pénzt nem tudják elkölteni, ha nem kötik meg idejében a kivitelező vállalatokkal a szerződést, mert azok kapacitása év végén már teljesen leköttött.

## „Szakelődő” az állandó bizottságban

Ezért ez évben már az első hónapokban megkötötték a szerződést. Ennek köszönhető, hogy a költségvetésben szereplő munkák nagy része már elkészült. Ezért tudott legutóbb Csúri Mihály elvtárs, a második kerületi tanács végrehajtó bizottságának elnöke a tanács első féléves munkájáról olyan sok jót elmondani nyilatkozatában. Az 1958-as évi építési és felújítási tervük 90 százalékban elkészült az év első felében. S ha valakinek ez érdeke, akkor az építési és közlekedési állandó bizottság az.

Az állandó bizottsági tagok maguk között felosztották a munkát. Iglói Ferenc elnök a játszóterekért, a fásításért, Solymosi Lajos az utak, járdák karbantartásáért, Vass Tibor a vízért, a villanyért, Kopasz Károly a közlekedésért, Hegedűs Gyula pedig az ingatlankezelő Vállalat házáért, a hidakért és a csatornákért felelős. Ha valahol probléma van, az ÁB »szakelődője« vizsgálja meg az ügyet. Állandó bizottsági üléseikre rendszeresen meghívják a kerület területén dolgozó vállalatokat, a Köztisztasági Vállalatot, a Víz- és Csatornaműveket és a Közlekedési Vállalat illetékes szakelődőit.

## Hasznos javaslatok

A második kerületben nagy problémát okoz a gyalogjárók és kerékpárosok javítása, felújítása. Egyik évben megcsinálják, a másikonban már tönkremegy. Ép-

pen ezért az állandó bizottság a legutóbbi ülésén a következő javaslatot hozta: évenként 150—200 ezer forintot fordítanak útfelújításra. Ebből a pénzből ezután csak a legszükségesebb helyen javítják ki az utat, az összeg nagyobbik részéből aszfaltjátárt készítenek. A közfejlesztési alapról jelenleg közfelfolyókat építenek. Fontossági sorrendben valósítják meg a közfejlesztési terveket. A közfelfolyók után a Dorozsmai úton fűrnak kutat. Következő lépés lesz a székhatói iskola kútforrása. Az iskola villanyt terven felülkapott — ez ugyanis nem szerepelt a közfejlesztési tervben —, s vízre is nagy szükségük van. A lakosság nagy meglepedésére ez évben elkészül a Csongrádi sugárút egyik oldalán a betonjárda.

## „Harc” az útburkolatért

Az állandó bizottság javaslatára a Béketelepen a Régi-posta utcát is betonlap

fedi. »Harcot vív« az állandó bizottság a Petres utca burkolatáért. Itt jelenleg nincs járda. Körülbelül 200 méteres ez az utca, ezt szeretnék rövidesen kiköveztetni. Ha az utca lakói elvégzik az ígért társadalmi munkát, hamarosan teljesül kérésük.

Az állandó bizottság valamennyi tagja megegyezett abban, hogy addig »hadakoznak«, míg két nagytervük nem teljesül. Az idén ugyan erre nincs pénz, de jövőre, vagy két év múlva, feltétlenül sikerülni kell terveknek. És ez a Bihari utca csatornázása. Évtizedes kérése ez az itt lakóknak. Egészségtelen, fertőző az itt vezetű bűzös árok. A Szatymazi és a Damjanich utca csatornázása a másik nagytervük. Feladatuk tűzték még a Retek utca útburkolatának felújítását. Eddigi tevékenységük bizonyíték arra, hogy tervüket mielőbb teljesítik is.

Horváth Lászlóné

Elnyűtt úriasszony fordul be a Kúrasz utcai

Csemegebolt ajtaján, karján ormótlán gyékényszattyóval, amelyet valaha alighanem a csemelány cipelt utána. Most egyedül jön bevásárolni.

Már vagy tizedszer vonul végig meg vissza a csemegefronton, de ezzel egy cseppet sem zavarja a fehérsapkás, szemüveges, mosolygó szemű kiszolgálót. Dehogyan zavarja. Sőt, valahányszor elhalad előtte a matróna, mindig ilyeneket mond neki:

— Tessék kéremszépen parancsolni, szíveskedjék választani, mivel lehetünk szolgálatára kegyednek kezécsokolom...

Közben olyan sebesen adogatja a vevők markába a tíz deka rokfortot meg mindenféle jóféle csemegezni valót, hogy nem lehet eldönteni: a keze gyorsabb-e, vagy a szája mozgása. És a mosoly egy pillanatra sem hervad le az arcáról. Ugy mosolyog, olyan hamisítatlanul, mintha ezért külön prémiumot kapna.

Természetesen akkor is mosolyog, amikor az öreg nagysága megáll a szép, takarosan feltornyozott karajstos előtt és rámutat a legeslegelsőre:

— Ebből mérjen nekem öt dekát!

A mosolygós — ha lehet — még sebben mosolyog és kifogástalanul szolgálatkész. Rettenő körülményesen tudja csak kiszéni onnan a megkívánt darabot, a húshegy mégis le akar omlani. Mégsem azt mondja, hogy »de kérem, a jó isten áldja meg, a legelső is pontosan ugyanolyan szép, miért kell észetülni azért a nyavalygót öt dekátért az egész rakást«, hanem azt:

— Ezer örömmel... Csak egy pillanatnyi türelmet kérek szépen és máris kiemelem onnan. Méltóztassék talán addig kifizetni, adom a blokkot...

— Lesz még más is! — néz fel rá a néni és szorosan összezárja az ajkát, mintha azt mondaná, hogy most ő rajta a sor, ne tessék közbeszólni.

— És az eladó azt sem tudja, hogyan kérjen bocsánatot illetlenségéért. Egy szempillantás és már rá is dobta a karját a mérlegre, közben vagy ötször elmondja, hogy szíveskedjék neki megbocsátani a vevő.

— Lehet egy dekával több? — kockáztatja meg a kérdést, mivel — hiába az óriási gyakorlat — egy picivel nagyobbra sikeredett, amit levágott.

— Az öreg hölgy erre: — Egy féllal sem! Tessék engem rendesen kiszolgálni, önbök azért vannak itt, nem azért, hogy...

Már rég be van csomagolva az öt deka karaj, de

## A BOLTOS MOSOLYOG

még mindig dohog, méltatlankodik, aprehendálja a kereskedelmet az öregasszony. A mi boltosunk meg nyugalmával és ösztöne mosollyal hallgatja, eszébe sem jut megsértődni, vagy azt hangoztatni, hogy ő is csak ember, szíveskedjék ezt tudomásul venni. Nem, ő ilyesmivel nem bántaná meg a vevőt, hanem az illemtörvény legválogatottabb udvarias szavait sorolja kifogyhatatlanul egymás után a három deka (és nem

több) téltiszalámi, a 4 deka (és nem több) ementáli,

a 6 deka (és nem több) csabai kolbász és még a jó ég tudja hányféle csipp-csüpp dolog mérckésése közben. Nem hagyja magát provokálni. Ot azért állították oda a pult mögé, hogy sohase fájadjon el, tűrje a vevők szeszélyeit és akkor is udvariasan mosolygjon, ha gorombáskodnak vele.

Pedig de sok vevő tanulhatna tőle jó modort!

Nagy István

# Der Endre IFJÚ SZÍVEKBEN

(29.)

Csakhamar Marika is kifizetett az ajtón abban a fehérlázú, kékszőknyás ruháskában, mely olyan jól állt neki. Amint becsukták maguk mögött a vasrácsos kaput, nagyot lélegzett a lány, Andriszhoz húzódtott, s kicsi hűja, hogy bele nem karolt örömeiben. Az utolsó pillanatban mégis magáraeszmélt, s ragyogva nézett föl a fiúra.

— En is földhöz csaptam volna azt a pökhendi leventeoktató!

Olyan különös volt ez a törekeny lány, amint nagy harciansan még az öklével is sújt egyet a levegőbe, hogy Andrisznak el kellett mosolyodnia.

— Nem egészen úgy volt az, Marika. S némi hallgatás után elkomolyodva fűzte hozzá: — Persze, akárhogy is volt, a lényegen nem változtatt. A barátim azóta egyre lesik, hogy mikor visz el a rendőrség. Valaki mindig a közelemben van közülük.

Marika elpirulva, szégyenlősen nézett körül, s kissé elhúzódtott a fiútól.

Andris elértette. — Most az egyszer senki sincs itt, mert a segélygyelet tankönyveket oszt. Ezekben a percekben dől el, hogyan lesz a könyvekkel, tudunk-e közösen tanulni.

— És ha el akarnák hurcolni, akkor a fiúk védelmére kelnének?

— Fegyveresek ellen pusztá kézzel? Ostoba dolog lenne. Csak rögtön jelentkezni akarnak a rendőrségen kihallgatásra, ha sor kerülne valamire. Persze, ennek se lenne sok tejeje, de nekem azért mégiscsak jól esik, hogy nem hagyának el, hogy nem vagyok egyedül.

A Körös és a Nagyliget közötti salakos ösvényen haladtak már Andrisék a békési zsilip irányában. Óriási tügyek karjai nyúltak föléjük a liget bozótyjából, s a levelek árnya finom, tarka csipkével terítette be Marika arcát. De kék szeme állhatatosan, tiszta fényvel sugárzott át az árnyakon, amint a fiút figyelte. Andris úgy látta, szokatlanul sápadt az arca. A fényvel játszó árnyak töprengővé tették Marika arcát, s valamiféle aszszonyos érettséget adtak neki. Nagy, frissen ragyogó szeme különös ellentétben volt arca elmosódó tónusával. Aprót nevetett, közelebb bújta a fiúhoz, s könnyedén, közvetlen mozdulattal karolva annak jobb karjába, megtörte az elterpeszkedett csendet. Hangja egyszerűen, természetesen csegett:

— Nem jó egyedül lenni. Szinte kibírhatatlan. Kicsi koromban annyira féltem az egyedüllétől, hogy amikor el-elbújtam a padlásunkon, kedvenc helyemen, mindig magammal vittem a cicánkat is. Nem sok vizet zavart persze a cicus, de legalább szuszogott mellettem valamit, s ez megnyugtató. Mikor egészen kicsi voltam, egy óriási alvóbábát hurcoltam mindig magammal. Mivel a szeme élőnek látszott, elhittem magammal, hogy az egész baba él. Ő volt az én kis titkárnóm. Minden gondomat, örömetem belesuttogtam a fülébe. Jóval később, a gimnáziumban egy aranyos kis barátóréra találtam. Most is sűrűn meglátogatom — a kastélyi temetőben. Elvitte a tüdővész. Aztán nem volt barátom. Azaz, hogy — mégis... Hanem, ilyen bátor és elszánt még se tudtam volna lenni, mint maga. Erre nem lett volna merszem. Mert ez mégis csak az egyéni bátorság dolga,

# AMIG a teheráru



Riport a vasút „láthatatlan”, szorgalmas munkásairól: a vonatkísérőkről

— Vezénylő elvtárs, a hihetné, hogy most már 759-es számú gyorstehervonathoz, mint vonatvezető jelentkezem.

— Köszönöm, tudomásul vettem, menjen le Szeged-Rendezőre, a vonat továbbításához. Negyedóra múlva már munkatársai Iván István, Gárgyán József, Császár Mátyás és Juhász Ferenc jelentkezését hallgatja a Rendező-Pályaudvaron az előbb jelentkező Garamvölgyi Antal vonatvezető. A jelentkezés szokásos. Majd kérdések hangzanak.

— Egészségesek, pihentek vagytok-e? A felszerelési tárgyak rendben vannak-e? A válaszban nem kételkedik a vonatvezető, de mégis szemlét tart, majd a forgalmi szolgálattevőhöz siet, ahol eligazítást kap.

— Negyven kocsival indulnak, szerelvény a 8. vágányon.

Az ismeretlen szemlélő azt

adnak vissza a vonatvezetőnek és elhangzik az utasítás: »Indulj!«

Szeged Rendező-Pályaudvarról a 759-es gyorstehervonat 17 óra 20 perckor elindult. Elindultak az ismerős úton, a megszokott módon, de mégis az ismeretlen események, jelenségek felé. Ahány nagyobb állomás, annyi berakás, vagy várakozás, különböző okok miatt. A szemek, tekintetek mindig előre fordulnak,

öld-e az út?

Már Kiskundorozsman jelentkezik az első akadály. Várni kell a szemben jövő 746-os számú vonatra, majd a 741-es előrehaladására, Szatymaz, Balástya, Kistelek, a 741-es személy meg mindig »fékez«. Kiskunfélegyházán kocsifelvitel, hasonlóan Kecskeméten, Nagykőrösön is. Cegléden lekapcsolás és mozdonycsere. Bercelcsérő és Albertirsa között várakozás a 4765-ös vonat előrehaladására. S csak 2 óra 46 végig minden féket. Ha végére érnek, jelzést kap a mozdonyvezető a fékfeloldásra. Kezdődik a vizsgálat kocsinként, tengelyenként újra, hogy vajon feloldódtak-e a fékek. Most már

elfoglalhatják helyüket

a vonatkísérők, a kijelölt fékeknel. A forgalmi szolgálattevő utasítást ad a vonat elindításához. Elhangzik a sípszó: »Figyelj!« Egy újabb: »Vonatkísérők a helyükre!« Sorban az elhelyezés szerint »készen« jelzést

Totka Károly

Andris. Mégis csak egyedül leckéztette meg azt a durva alakot és nem többemagával. Ez a nagyszerű benne!

A zsilip közelében pár percre leültek a folyópartra. Egy közelükben nyüzsgő hangyabolyt nézegettek. Kimeríthetetlenül ontotta a hangyákat egy félig kiszáradt fű odvas mélye, s a sárgásbarna rovarok legiója szorgoskodva száguldozott a hangyakupac és a fű törzse között.

Andris morzsákat kapart össze kabátzsebe mélyéből és a munkás kis jószágok közé szórt pár szemet. Előbb riadtan kerülgettek az újabb akadályt, majd körülmustrálva a morzsát, egyikük nekiveselkedett a nálánál jóval súlyosabb teher rángatásának. Andris szórakozottan pöckölte el a hangyák útjából a morzsát. Jóleső, boldog és büszke érzés hullámozott át rajta. Most, ebben a percben úgy tűnt neki is, az ő személyes akarata, bátorsága nélkül továbbra is úgy basáskodott volna Bese, mint azelőtt. De mi tette őt ilyené?

— Marika, engem, ha szó eshet elszántságról, az tett bátorrá... — s itt megállt Andris. Vajon ki ez a lány, akinek ő vallomást akar tenni? A sorsáról beszéljen, az életét mesélje el? S eszébe jutott inaséve, amikor a gazda lánya letegette, s ő rendületlenül magázta azon túl is. A nyáron téglát hordott, cementet kevert. Melyik iskoláslány köszönt volna feléje? Még a szegényebbje is gazdagot vár, s akkor Marika?... Epp ő? Igen... erősítette magában.

S arról beszélt mégis, hogy a bátorságot úgy hagyja egy munkásapára a fiára, mint a nemesember a kutya-bőrt az utódjára. S ő nem félt egy percig sem Besétől, nem is gondolt a következményekre. Kissé megemelte hangját, mintha március 15-én szavalna az emelvényen, úgy mondta: — Akkor születnek a legbátrabb emberek, amikor az igazságot kell harcolni.

Marika le nem vette volna szemét barátjáról. — En már sokat megértem — fordult csendesebbre Andris beszéde. — Voltam inas is, talán nem is tudja Marika... — Marika nemet intett a fejével és feszülten hallgatta a fiút.

— A mesterem, Csepko, apám volt barátja, egy mézes-mázos beszédű, ügyeskedő, megtollasodott ember, betegge sanyargatott. Ott tanultam meg, a többiektől, hogy pofonra pofon a válasz. Összeverekedtem a mesteremmel is. Mert megütött. Akkor, azon a napon megfogadtam, hogy nem ver meg engem többé senki igaztalanul. Mert azt kívánja a becület, hogy az igazságot mindig álljon ki az ember. Az enyéim se hagytak el engem soha. Nem meséltem még rólok, Marika. Hogy mit tesznek még ma is értem, hogy tanulhassak, hogy elérjem a céloimat...

— Hogy elérje a célját? Erről sohase beszélt nekem.

— Nem különösebb dolog.

— De igen, Andris. Nagyon-nagyon szeretném, ha épp erről beszélne. En a nyáron olyan kilátástalannak láttam az életem és olyan céltalannak most is. Egyszerűen minden összekuszálódik a szemem előtt, ha a jövőmre gondolok. Hát lehetnek az embernek egyáltalán céljai? Hát én beleszólokhatok egyáltalán abba, mi legyen a sorsom?

— Bele, Marika. Látnom kell, mire törekedjem, mit kell elérnem tűzőn-vízen át. És vagy elérem a céloim, vagy belepusztulok, de amíg szikra erő lesz bennem, küzdeni fogok érte.

(Folyt. köv.)